

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Dr. PETRU GROZA

În ziua de 7 ianuarie 1958 poporul nostru a aflat cu adîncă durere încetarea din viață a președintelui iubit, Dr. Petru Groza. Eminent om politic și de stat, fiu devotat al poporului român, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Dr. Petru Groza și-a închinat toată viața luptei pentru propășirea patriei, pentru înălțarea poporului, pentru pace și prietenie între popoare. De aceea la durerea pierderii lui a luat parte întreg poporul și toți cei ce în toate țările l-au prețuit ca pe un neînfriecat luptător pentru pace și o viață mai bună. Alături de popor este și Biserica noastră, care aduce recunoștința ei și durerea ei pentru trecerea din această viață a celui ce a slujit țara și poporul cu pricepere și dragoste și a fost apropiat și de problemele bisericești.

Dr. Petru Groza s-a născut la 7 decembrie 1884, în comuna Băcia (Hunedoara). Fiu al preotului ortodox român din Băcia, a cunoscut viața țăranilor români și viața bisericească din vremea aceea. După ce a absolvit liceul la Orăștie, a continuat studiile la Universitățile din Budapesta, Berlin, Leipzig și a devenit, ca doctor în drept, avocat la Deva. De timpuriu a luat parte la luptele politice din Ardeal. El a luptat înainte de 1918 pentru eliberarea Ardealului de sub stăpînire austro-ungară și pentru egalitatea în drepturi între națiuni. În 1918 a fost deputat în Adunarea Constituantă, iar între 1920—27 a fost ales de cinci ori deputat în Parlamentul român și de două ori a fost ministru. Dîndu-și seama că partidele burgheze nu voiesc binele poporului, ci numai căpătuirea cîtorva și asuprirea poporului, el întemeiază și organizează Frontul Plugarilor, organizație politică democratică a țăranimii muncitoare. Răspunzînd chemării Partidului Comunist Român

pentru unirea forțelor democratice, el luptă pentru înfăptuirea frontului popular antifascist. De atunci Dr. Petru Groza înțele-

dinte al Consiliului de Miniștri, a muncit cu pricepere și succes pentru transformările revoluționare din toate domeniile, pentru construirea socialismului în țara noastră.

La 2 iunie 1952, Dr. Petru Groza a fost ales președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, funcție pe care a îndeplinit-o cu vrednicie pînă la sfîrșitul vieții sale. În felul acesta el a fost unul dintre întîistătătorii patriei noastre, care și-a dăruit mintea, sufletul și toate puterile sale pentru zidirea vieții celei noi în țara noastră, pentru întărirea păcii în lume.

El și-a închinat toată energia construirii socialismului, drumul viitorului luminos și fericit al poporului nostru. El a luptat pentru înfrățirea între poporul român și minoritățile naționale, pentru strîngerea legăturilor frățești între poporul român și popoarele sovietice, pentru întărirea unității țărilor socialiste. El a luptat pentru coexistență pașnică între toate statele, indiferent de regimul lor politic și social, pentru pace și colaborare între popoare. A fost un luptător de frunte pentru progres, pentru dreptate, pentru pace.

Lupta aceasta a dus-o nu numai prin activitatea sa, ci și prin scris, prin articole și cărți, dovedindu-se nu numai un emi-

nent om de stat, ci și un scriitor de talent.

În ce privește legătura lui cu Biserica, trebuie să spunem că dr. Petru Groza s-a interesat întotdeauna și de viața bisericească. Înainte de 1918 el a fost ales deputat în Adunarea Eparhială din Sibiu. Pe vremea aceea, Biserica ortodoxă, care avea școli populare, gimnazii și licee românești, avea și un rol național de ocrotitoare a drepturilor poporului român din Ardeal. De aceea deputatul eparhial dr.

(Continuare în pag. 2)

gea că propășirea țării și poporului nu poate veni decît prin alianța clasei muncitoare și țăranimii muncitoare sub conducerea clasei muncitoare. Persecutat pentru activitatea lui democrat-populară și în 1943 arestat, el rămîne neclintit în convingerile sale.

După 23 august 1944 el este în primele rînduri ale luptei pentru democratizarea țării, devenind în 6 martie 1945 președinte al primului guvern democrat din istoria țării. În cei 7 ani, cît a fost preșe-

Cinstire deosebită

Cu prilejul celei de a 10-a aniversări a proclamării Republicii Populare Române, Prezidiul Marii Adunări Naționale a cinstit cu diferite ordine cetățeni, care au desfășurat o activitate deosebită pentru binele poporului și propășirea patriei. Intre cei decorați sînt și reprezentanți ai Bisericii noastre. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a fost distins cu Ordinul „Steaua Republicii Populare Române” cl. II-a. Cu Ordinul „Steaua Republicii Populare Române” cl. III-a au fost deco-

rați: P. S. Antim al Buzăului, P. S. Chezarie al Galațului, P. S. Iosif al Rîmnicului-Vîlcii, P. S. Andrei al Aradului, P. S. Antim — vicar patriarhal —, P. C. Alexandru Ionescu, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor și P. C. Nicolae Mladin, profesor la Institutul Teologic Universitar Sibiu.

Solemnitatea înmînării acestor Ordine a avut loc la Prezidiul Marii Adunări Naționale, în ziua de 3 ianuarie 1958, de față fiind membrii ai Prezidiului Marii Adunări Naționale și membrii ai Guvernului, în frunte cu d. Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Miniștri și mulți fruntași ai vieții publice, care au fost decorați.

Înaltele distincțiuni au fost înmînate de d. Anton Moiescu, care în numele Prezidiului Marii Adunări Naționale a felicitat călduros pe cei decorați și le-a urat noi succese în muncă pentru întărirea patriei și pentru pace. În numele celor decorați au răspuns, mulțumind și luînd angajamente de activitate sporită: d. general-colonel Alexandru Drăghici, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și scriitorul acad. Zaharia Stancu.

Vorbind în numele ierarhilor decorați I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a spus printre altele: „Ca cel mai vîrstnic dintre membrii Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în numele slujitorilor cultelor decorați astăzi, îngăduiți-mi să aduc respectuoasele și calde noastre mulțumiri pentru cinstea deosebită care ni s-a făcut. Intre Stat și Biserică este statornicită astăzi o rodnică colaborare. Noi, reprezentanții cultelor, vom purcede și pe mai departe la lucrul cel bun pentru zidirea vieții noi a poporului nostru”.

După solemnitate, conducătorii Statului s-au întreținut cu cei decorați, urîndu-le noi succese în activitatea lor de viitor.

Cinstirea ce s-a dat slujitorilor Bisericii noastre dovedește că activitatea lor și colaborarea Bisericii la propășirea Patriei și lupta pentru pace sînt prețuite. Această cinstire e un îndemn pentru slujitorii Bisericii și pentru credincioșii Ei de a continua cu mai multă însofleteală munca pentru binele poporului și lupta pentru întărirea păcii în lume.

TELEGRAFUL ROMÂN

Intîmpinarea Domnului

La 40 de zile după nașterea lui Iisus, Iosif și Maria l-au luat pe prunc și au mers cu el la biserică cea mare din Ierusalim, ca să-l închine Domnului. Cu acel prilej, ei au adus și jertfă, anume doi pui de turturea.

„Dar iată era pe atunci în Ierusalim un om, numit Simeon. Și omul acela era drept și evlavios... și Duhul Sfînt era peste el. Acestuia i se prevestise de la Duhul Sfînt, să nu vadă moartea, pînă nu va vedea pe Hristosul Domnului”. (Luca 2, 25—26).

Simeon a venit în biserică, „mișcat de Duhul Sfînt”, și văzîndu-l pe pruncul Iisus, l-a luat în brațele sale, a binecuvîntat pe Dumnezeu și a zis:

Din viața Mîntuitorului

Iisus de 12 ani în Biserică

Sfînta Scriptură ne păstrează încă următoarele amănunte din vremea copilăriei Mîntuitorului Iisus Hristos:

„Părinții lui Iisus se duceau în fiecare an la Ierusalim de sărbătoarea Paștilor. Cînd a împlinit Iisus doisprezece ani, suindu-se ei după obicei la Ierusalim, de sărbători, l-au luat și pe El.

Dar cînd s-au sfîrșit zilele sărbătorilor, întorcîndu-se ei acasă, a rămas pruncul Iisus în Ierusalim și n-au știut Iosif și muma Lui. Socotind însă că se află cu alți soți de călătorie au mers cale de o zi și l-au căutat printre rudeni și cunoscuți. Dar negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, ca să-L caute. Și după trei zile l-au găsit în biserică, șezînd în mijlocul învățaților ascultîndu-i și întrebîndu-i. Și toți cei ce-L auzeau, se mirau de înțelepciunea și răspunsurile Lui.

Atunci văzîndu-L părinții Lui, au rămas uimiți iar mama lui i-a zis:

„Fiule, pentru ce ne-ai făcut așa? Iată, tatăl tău și eu cu mare neliniște te căutam?”

El însă le-a zis:

„La ce era să mă căutați? Nu știati oare, că eu trebuia să fiu în cele ale Tatălui meu?”

Dară ei n-au înțeles vorbele ce li s-au spus.

Și s-a pogorît Iisus cu dîșii și a venit în Nazaret și le era supus. Iar mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima sa.

Iisus însă propășea cu înțelepciunea, cu vîrsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. (Luca 2, 41—52).

*

Iată cît de mult a iubit Iisus casa lui Dumnezeu, adică biserică. El s-a rugat și a învățat în biserică cu toată puterea Sa.

D. CĂLUGAR

„Acum slobozește pe robul Tău Stăpîne, cu pace, după cuvîntul Tău, căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta, care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, ca să fie lumină spre luminarea neamurilor și slava poporului Tău Israil” (Luca 2, 29—32).

Și se mirau Iosif și mama pruncului de cele ce se grăiau despre Dînsul (Luca 2, 33).

„Tot acolo mai era o proorociță Ana... Aceasta era foarte înaintată în vîrstă și trăise cu bărbatul său șapte ani după fecioria sa. Aceasta era o văduvă ca de optzeci și patru de ani, care nu se depărta de biserică, slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea cu post și rugăciuni. Venind și aceasta în ceasul acela, a dat slavă Domnului” (Luca 2, 36—38) și a grăit celor de față despre Mîntuitorul Hristos.

După aceea, Iosif și Maria, cu grijă multă pentru pruncul Iisus, s-au întors în Nazaret. „Iară pruncul creștea și se întărea cu duhul, umplîndu-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste dînsul”. (Luca 2, 40).

*

Intru cinstirea faptei arătate mai sus, Sf. Biserică a așezat praznicul Intîmpinării Domnului, la 2 februarie din fiecare an.

D. CĂLUGAR

Dr. Petru Groza

(Urmare din pag. 1)

P. Groza a luat parte activ la lucrarea Bisericii și la ședințele Adunării Eparhiale, aducînd critici, propuneri și muncind pentru binele poporului. Și după 1918 el a continuat să fie deputat eparhial pînă la sfîrșitul vieții, fiind cel mai vechi deputat eparhial din Biserică noastră. În felul acesta el a ajuns să cunoască viața Bisericii noastre și problemele bisericesti în mod nemijlocit și să contribuie la rezolvarea lor așa cum era bine și potrivit pentru poporul nostru.

Statul a garantat libertatea religioasă și a acordat cheltuielile de întreținere a Bisericii, iar Biserică a sprijinit lupta pentru o viață mai bună și pentru pace a poporului.

Dar dacă el, ca fiu de preot ortodox și deputat eparhial, a fost mai apropiat de Biserică Ortodoxă, aceasta nu l-a împiedecă să promoveze egalitatea dintre toate cultele și întărirea colaborării dintre ele în lupta pentru pace. Unitatea poporului cerea înlăturarea certurilor religioase și colaborarea tuturor cultelor în lupta marelă a progresului social și păcii.

Iată de ce în fața sicriului său și-au plecat inimile îndoliate, alături de oamenii muncii de pretutindeni, și credincioșii și deservenții cultelor, și vlădicii, preoții și credincioșii Bisericii noastre. La funerațiile naționale, ce s-au făcut, au fost prezenți și reprezentanții Bisericii ortodoxe. Prea Fericitul Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului au săvîrșit slujba înmormîntării și la toate bisericile s-au tras clopotele, s-a slujit și s-a rostit un cuvînt despre cel adormit. Cuvîntul, rostit la înmormîntare de I. P. S. Mitropolit Nicolae, în numele Bisericii, va fi publicat în revista „Mitropolia Ardealului”.

Pentru tot binele ce l-a făcut poporului și patriei amintirea lui va rămîne veșnică în inima oamenilor muncii din patria noastră.

Pentru înțelegerea largă avută față de Biserică noastră amintirea lui va fi neștersă din inima tuturor slujitorilor și credincioșilor acestei Biserici.

Iar această amintire va fi un necontenit imbold pentru toți de a-și dăruia toate forțele pentru înflorirea Patriei așa cum și le-a dăruit el. Căci dincolo de țărîna mormîntului, va trăi mereu duhul ce i-a însofletea viața: duhul luptătorului pentru dreptate, pentru înfrățire, pentru pace, duh veșnic viu în inima popoarelor.

TELEGRAFUL ROMÂN

Sf. Ioan Botezătorul - chipul smereniei

„Inima smerită” a omului este iubită de Dumnezeu după cum a spus și proorocul David: „Înalt e Domnul și la cele smerite privește” (Ps. 137, 7). Aceasta nu-i de mirare întrucât smerenia este începutul tuturor faptelor bune, după cum mândria este izvorul tuturor răutăților.

Însuși Fiul lui Dumnezeu, când a venit în lume ca să ne mîntuiască, a luat „chipul smereniei”. El nu numai a spus că „e blînd și smerit cu inima” (Mt. 11, 29), ci a dovedit aceasta prin toate faptele vieții Sale pămîntești.

Un ales chip al smereniei ne întîmpină chiar în pragul Noului Testament: Sf. Ioan Botezătorul. El este înainte mergătorul Mîntuitorului și în ce privește smerenia.

Intr-adevăr, marele prooroc, care propoveduia în deșertul Iudeii spunînd: „Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor” (Mt. 3, 2), a uimit pe cei ce veneau la el, nu numai prin îmbrăcămîntea lui simplă — (avea îmbrăcămîntea sa de pîr de cămilă și brîu de curea peste mijlocul său) și nici numai prin hrana sa sărăcăcioasă, care era din „acride și miere sălbatică”, ci și prin adîncă lui smerenie. Sf. Ioan n-a săvîrșit nici o minune care să uimească lumea, dar în schimb a strălucit, ca puțini alții, prin marea lui smerenie.

Ca să ne lăm seama de smerenia Sf. Ioan, trebuie să știm cine a fost el, ce au spus alții despre el și în sfîrșit ce a spus el însuși despre sine.

„Știm, că Sf. Ioan a fost botezătorul Mîntuitorului în apa Iordanului. De aceea se și numește el: Sf. Ioan Botezătorul. El a încheiat și-rul proorocilor Vechiului Testament și cu el se deschid porțile Noului Testament. Fără îndoială că el a fost cel mai mare din profeți căci toți ceilalți au vestit venirea Mîntuitorului —, dar numai el s-a învrednicit să-i „gătească” primirea, numai el s-a învrednicit, să-L arate lumii, zicînd: „Iată Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii” (In. 1, 29), numai el s-a învrednicit să boteze pe Mîntuitorul.

Să vedem acum ce spun alții despre el. În primul rînd despre el vorbește cu mult înainte profetul Isaia. Sf. ev. Matei ne spune astfel despre Sf. Ioan: „El este acela despre care a zis proorocul Isaia: Glasul celui ce strigă în pustie: pregătiți calea Domnului, drepte faceți căările lui”. (Mt. 3, 3).

Dar despre Sf. Ioan Botezătorul vorbește și Mîntuitorul, cum nu se poate mai frumos. Astfel, pe cînd Sf. Ioan se găsea închis, „Iisus începu să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce-ați ieșit să vedeți în pustie? Au trestie clătinată de vînt? Dar de ce ați ieșit? Să vedeți un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sînt în casele împărăților. Atunci de ce-ați ieșit? Să vedeți un prooroc? Da, zic vouă, și mai mult decît un prooroc. Că el este acela despre care s-a scris: iată eu trimit, înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea ta, înaintea ta. Adevăr grăesc vouă, nu s-a sculat dintre cei născuți de femei unul mai mare decît Ioan Botezătorul... (Mt. 11, 7—14). Cu alt prilej de asemenea Mîntuitorul a zis: „Ioan era făclia care arde și luminează și voi ați fost voioși să vă veseliți un timp întru lumina lui”. (In. 5, 35).

Așa dară proorocul Isaia, arhanghelul Gavril și însuși Mîntuitorul laudă pe Sf. Ioan, numindu-l „înger”, „mai mult decît prooroc”, „făclie”, „cel mai mare născut din femeie”. Acum să vedem, ce zice Sf. Ioan despre sine.

Cînd iudeii din Ierusalim au trimis preoți și leviți la Ioan ca să-l întrebe, cine este el „el a mărturisit și n-a tăgăduit, ci a mărturisit că:

Nu sînt eu Hristos. Ei l-au întrebat: Dar ce ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sînt Ilie. Ești tu Proorocul? A răspuns: Nu. Atunci i-au zis: cine ești? ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine? El rostit-a: Eu sînt glasul celui care strigă în pustie: Îndreptați calea Domnului, după cum a spus Isaia proorocul” (In. 1, 19—23).

Minunat este acest răspuns al Sf. Ioan. El este plin de adîncă smerenie. De obicei omul este înclinat să spună despre sine lucruri cît mai mari. Ba de cele mai multe ori, omul spune despre sine mai mult decît este.

Sf. Ioan însă nu spune, nici măcar cît este. El se desbracă de orice mîrire și se recunoaște doar ca „glasul celui ce strigă în pustie”. Pentru el însemnată era numai lucrarea de pregătire a oamenilor pentru primirea Mîntuitorului.

Față de Mîntuitorul, el se recunoaște așa de mic, încît declară că nu-i vrednic nici măcar să-i deslege curea încălțămîntei. Prin aceasta, el se socotea mai puțin decît un sclav, care făcea de obicei acest lucru, stăpînului său.

Cînd vestea despre faptele Mîntuitorului se răspîndise tot mai mult, ucenicii Sf. Ioan încep să cîrtească. Sf. Ioan însă le arată că misiunea lui s-a împlinit și că de acum trebuie ca numele lui Hristos să se înalțe. „Acela trebuie să crească, iar eu să scad” (In. 3, 30). Cînd răsare soarele lumina oricărei stele dispăre. Iată cît de mult s-a smerit pe sine Sf. Ioan Botezătorul.

„Smerenia — e o podoabă a omului — stă bine oricui; totuși ea e de două ori mai mare la acel care ar fi în drept să se mîndrească” a spus un învățat. După faptele și viața Sf. Ioan Botezătorul, el ar fi fost în drept să se laude. Și totuși s-a smerit pe sine atît de mult.

Pentru aceasta și Dumnezeu l-a preînălțat și este cinstit de întreaga lume creștină. „Cine se va înălța pe sine, se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța” a spus Mîntuitorul. (Mt. 23, 12).

Este o mare deosebire între Dumnezeu și diavolul, căci Dumnezeu mai întîi smerește pe om și apoi îl înalță, pe cînd diavolul mai întîi îl înalță pe om și apoi îl smerește.

Noi să luăm pildă de smerenie de la Mîntuitorul, de la toți sfinții și de la Sf. Ioan Botezătorul „chipul smereniei”.

Să ascultăm de Sf. ap. Iacob, care zice: „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iac. 4, 10).

Prot. A. RADU

Botezul Domnului

În vremea cînd Ioan propoveduia pocăință spre iertarea păcatelor și îi boteza în rîul Iordan pe cei ce se pregăteau să-l primească pe Mîntuitorul Hristos, la locul acela a venit Iisus însuși, „ca să se boteze de către dînsul”. (Matei 3, 13).

Ioan, în smerenia sa, s-a cutremurat văzîndu-l pe Domnul și îl oprea zicînd: „Eu se cuvine să fiu botezat de tine și tu vii la mine?” (Matei 3, 14).

Dar Mîntuitorul Hristos a zis către Ioan: „Lasă acum, căci așa se cuvine să plinim toată dreptatea” (Matei 3, 15).

Atunci Ioan l-a botezat pe Domnul. „Iară după ce s-a botezat (Iisus), a ieșit îndată din apă și iată i s-au deschis cerurile și Ioan a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se ca un porumb și lăsîndu-se peste Dînsul. Și iată se auzi glas din cer, care zicea:

Spre Pace

*De ce să fie oare războaie-n omenire,
Cînd globul cel terestru e bunul tuturor?
Dece atîta ură, cînd numai prin iubire
Se poate clădi lumea și pacea-n viitor?*

*Vărsările de sînge distrug atîtea nații
Și opere de artă, familie, cămin;
Pe urma lor atîtea și-atîtea generații,
Vor suferi de teama aceluiași venin.*

*Să mergem mină-n mină spre pace și dreptate
Și umăr lîngă umăr să luăm cu toți avînt;
În frunte cu drapelul cel sfînt de libertate,
Ca să clădim o lume mai bună pe pămînt.*

*Nu groaznice distrugeri, cu noi vărsări de sînge,
Nu lupte-ntre popoare și moarte și război
Ci numai o unire ce leagă și ce strînge,
Scăpa-va omenirea de griji și de nevoi.*

*Mergînd în ritmul vremii, să ne urcăm într-una
Spre idealul păcii, ca soarele senin,
Cînd dragostea de-aproape își va păstra cununa,
În lume-o să domnească doar spiritul divin.*

VASILE M. MOLDOVEANU

O vizită frățască

Între 13—18 noiembrie 1957 a avut loc la Sibiu vizita a doi profesori de la Facultatea de Teologie din Sofia (Bulgaria): I. P. C. prot. Șt. Zankov și d. H. Ghiaurov. Vizita aceasta a fost un răspuns la vizita, făcută în iunie 1957 la Sofia de prof. S. Vlad, rectorul Institutului Teologic din Sibiu și prof. Gh. Moisesescu de la Institutul Teologic din București.

Cu acest prilej, oaspeții bulgari au vizitat Catedrala din Sibiu, reședința mitropolitană, Institutul Teologic, mănăstirea Sîmbăta, ș. a. Prof. Zankov a ținut o conferință în Aula Institutului Teologic, vorbind despre unitatea tuturor creștinilor în Hristos, unitate în adevărul și dragostea lui Hristos. Prof. Ghiaurov a vorbit despre sinodul apostolesc (Fapt. Ap. 15, 1—31). El a arătat că învățătura cea dreaptă a fost stabilită în Sinod de Sf. Apostoli și de episcopi (căpeteniile) Bisericii. Sinodul apostolesc a fost pilda, pe care a urmat-o Biserica în cele șapte sinoade a toată lumea.

S-a arătat de asemenea, că între poporul român și poporul bulgar, între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Bulgară au fost legături frățesti de ajutorare și sprijinire. Aceste legături astăzi sînt întărite prin faptul că popoarele noastre construiesc socialismul și că Bisericile noastre sînt una în dreapta credință și în lupta pentru pace.

S-a luat hotărîrea ca să se continue schimbul de profesori, de studenți, de informații, de cărți și reviste între Institutul Teologic de la noi și de la Sofia.

În toată vremea, cît au stat în Sibiu oaspeții au fost înconjurați cu dragoste frățască, în care s-a văzut că una sîntem în dragostea lui Hristos. Fie ca dragostea aceasta să rodească mereu pentru slava Bisericii și întărirea înfrățirii și păcii în lume!

N.

„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am voit”. (Matei 3, 16—17).

Botezul Domnului se serbează în fiecare an la 6 ianuarie, la Bobotează.

D. CALUGAR

Două binecuvântări de biserică

Parohiile revenite Lumea nouă (Alba-Iulia) și Șeușa (r. Alba) — la 6 km una de alta — sînt păstorite de 9 ani de preotul revenit Ioan Cioara. În acești 9 ani de viețuire în sinul Bisericii strămoșești, amîndouă parohiile au mers pe calea sănătoasă a dreptei credințe și au adus roade plăcute lui Dumnezeu și Bisericii.

De aceea în septembrie și octombrie 1957 aceste parohii s-au îmbrăcat în haine ce mare sărbătoare, bucurîndu-se de roadele buneînțelegeri dintre preot, consiliul parohial și credincioși.

Astfel la biserică din Lumea nouă s-a construit un foișor nou pentru cor, s-a reparat biserica în afară și în lăuntru, s-a introdus curentul electric, iar în vara anului 1957 s-a zugrăvit și s-au făcut și alte lucruri trebuitoare pentru Biserică.

La 29 sept. 1957 credincioșii din parohie, cît și mulți credincioși din Alba-Iulia au luat parte la slujba de binecuvîntare a bisericii din Lumea Nouă.

Slujba religioasă a fost oficiată de P. C. Traian Belasçu, vicar al Sf. Arhiepiscopii, delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, secundat de P. C. Protopop raional Victor Negrea, Cuc. Emil Mîrza-Galtiu și preotul locului Ioan Cioara.

P. C. Părinte vicar T. Belasçu și P. C. preot V. Negrea — în cuvîntul lor — au lăudat rîvna credincioșilor pentru biserică și osteneala preotului paroh și au arătat valoarea lucrărilor înfăptuite.

La urmă, pr. I. Cioara a făcut un scurt istoric al bisericii, arătînd mijloacele folosite pentru realizarea acestor lucrări. Răspunsurile la Sf. slujbă le-a dat corul condus de Părintele Popescu din Alba-Iulia.

S-a servit apoi o mică agapă creștinească pregătită de Consiliul și comitetul parohial, în frunte cu Vasile Varadi, episcop și Ana Pascu, președinta comitetului parohial.

După 4 săptămîni, la 27 octombrie 1957, strălucire sărbătorească s-a revărsat și asupra parohiei Șeușa — împreună cu credincioșii săi — prin ceremonia binecuvîntării bisericii după reparațiile făcute în anul 1956 și după ce în toamna anului 1957 s-a zugrăvit și pictat această frumoasă biserică așezată pe culme de deal.

Sfînta slujbă a fost oficiată de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Părinte Vicar Traian Belasçu, vicar al sf. Arhiepiscopii din Sibiu în calitate de delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan — secundat de P. C. V. Negrea, protopop raional, preoții: Sever Bran, Ștefan Ciufudean, Ion Mihălișan, Emil Mîrza și Ioan Cioara — parohul locului.

A cîntat corul din Alba-Iulia condus de Părintele Popescu — care și de data aceasta a înălțat sufețele prin melodiile lui.

P. C. p. vicar T. Belasçu a predicat despre Biserică și Tradiție întărind în inimile credincioșilor credința cea adevărată, pe care o avem în Biserica ortodoxă, Biserica strămoșească.

P. C. prot. V. Negrea — prin alese cuvinte a lăudat jertfelnicia credincioșilor acestei parohii în frunte cu păstorul lor.

În urmă parohul locului, I. Cioara, vorbește despre trecutul parohiei și despre eforturile făcute de fiii parohiei, în frunte cu bătrînul Oarga Avram cu soția Ana și familia Dr. Hațegan Cornel și alte familii din Alba-Iulia. Toate aceste realizări se datoresc ajutorului dat de Departamentul Cultelor și de Sf. Mitropolie din Sibiu.

Neuitată va fi jertfa consiliului și comitetului parohial în frunte cu tînărul episcop Hațegan Benedict, secundat de Hațegan Tudor — Oprean Ion Porumb — Oarga Nicolae și Oarga Ion — care au fost mereu la datorie și alții.

După terminarea sfîntei slujbe, în casa ospitalieră a credinciosului și cîntărețului Simion Moldovan s-a servit o mică agapă creștinească pregătită de credincioșii din parohie în frunte cu preoteasa parohiei: Maria Moldovan, Lenuța Moldovan, Cîmpean Ioana, Petrașcu Ana, Oarga Maria, Oarga Ioana și altele.

La sfîrșit Părintele vicar a mulțumit gazdei cît și „martelor” pentru felul cum au știut să organizeze această masă și pentru dragostea lor față de Biserica lui Hristos.

Neuitate vor rămîne în inimile credincioșilor aceste momente sărbătorești, care mărturisesc despre roadele dreptei credințe și ale dragostei de Biserica strămoșească. Pr. EMIL MÎRZA

Roadele unificării sufletești

În parohia revenită Grebeniș (protopopiatul Sărmaș), prin împreună lucrarea preotului și a credincioșilor s-au împlinit lucruri frumuse. Îndoelile din sufele s-au risipit, credința și dragostea a crescut. Credincioșii reveniți sînt fii buni ai Bisericii strămoșești, păstrează rînduiele bisericești ortodoxe și sînt legați de preot și de biserică.

De aceea parohia Grebeniș este astăzi fruntașă în protopopiatul Sărmaș. Casa parohială mare este pusă la pîntec și întreținută în cele mai bune condițiuni. Biserica parohială a fost reparată în întregime: iconostasul s-a pictat în stil bizantin, pereții au fost zugrăviți și pe din afară biserica s-a înnoit. Sfințirea Sf. locaș s-a făcut în 27 octombrie 1957 de către preoții: Bercu D. Ioan-Grebeniș, Stănculescu Dumitru-Band și Bogdan Alexandru-Pogăceaua. Au fost adevărate momente de înălțare, cînd credincioșii împreună cu preoții slujitori, au înălțat rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu, pentru că sînt cu toții împreună și culeg roade bogate după cei nouă ani de unitate bisericească. Reparația și zugrăvirea Sf. locaș a costat cincisprezece mii lei, realizați din donații benevole.

Așa se arată că binecuvîntarea lui Dumnezeu este acolo unde frații sînt împreună, unde preotul, Consiliul parohial și credincioșii au un singur gînd și o singură dorință: binele Bisericii și mîntuirea sufletului. B. A.

† Preot Pantelimon Nastea

În ziua de 11 noiembrie 1957 a trecut la cele veșnice pr. Pantelimon Nastea din parohia Perșani, protopop. Făgăraș. Ceremonia înmormîntării au săvîrșit-o P.C. Protopop Aurel Brumboiu, împreună cu un sobor de 8 preoți. Cu această ocazie P.C. protopop a arătat activitatea bisericească a acestui vrednic preot, decedat în vîrstă de 89 ani — dintre care 67 ani în slujba poporului și al sf. Biserici ortodoxe. El a fost un vrednic urmaș al unor vechi generații de preoți, lăsînd și ca urmaș, tot preot, pe fiul său Virgil, — iar pe ceilalți fii și fice, în număr de 6, demni urmași cu diferite ocupații.

Pr. Boeriu din Grid, încheie șirul cuvîntărilor pentru mîngăierea familiei și a parohienilor, pe care pr. Nastea i-a crescut în duh ortodox.

Veșnica lui pomenire!

ASISTENT

Parastasul de 10 ani de la moartea fostului consilier Sebastian Stanca

Duminecă, în 10 noiembrie 1957, după terminarea sfîntei Liturghii din catedrală, s-a oficiat în capela mitropolitană un parastas pentru odihna sufletească a regretatului Dr. Sebastian Stanca, fost consilier la Episcopia Clujului și redactor intern la „Telegraful Român”.

După oficierea parastasului de către rectorul Institutului Teologic, Dr. Sofron Vlad, asistat de părintele Ioan Langa, primul a rostit un cuvînt ocazional. În acesta a ținut să înfățișeze studenților teologi prezenți în capelă, precum și membrilor familiei, cîteva crîmpeie din activitatea literară științifică a celui comemorat, care a iubit Biserica și în scrierile lui a scos în lumină lucrarea Bisericii în cursul vremilor în sinul credincioșilor ardeleni.

După terminarea slujbei în capelă, membrii familiei i-au cercetat mormîntul din cimitirul central, unde s-a mai rostit o rugăciune. Iar la agapa urmată în locuința familiei Stanca, cel mai în vîrstă dintre copiii răposatului, Dr. Octavian Stanca, a citit textul întreg al articolului intitulat „Doi martiri ai ortodoxiei”, articol publicat de răposatul său părinte în „Renașterea” din Alba-Iulia, nr. 32 din 21 noiembrie 1943.

În cuprinsul acestui articol sînt prezentați: țăranul Oprea Miclăuș și tînărul preot Moise Măcinic din Sibiel, care au suferit prigoane și moarte de la împărații Austriei, pentru credința ortodoxă (1744—1752). Articolul se încheie cu propunerea:

„Figurile celor doi Romîni de la Săliște și Sibiel apar într-un cadru extrem de luminos, asemenea martirilor din primele veacuri ale creștinismului. Ar merita ca în cadrul sinaxarului Bisericii noastre să li se fixeze o zi de comemorare, în care să li se prăznuiască mucenicia de la Kufstein, ca o dreaptă recunoștință pentru jertfa lor”.

Dorința exprimată de Sebastian Stanca, în articolul său din toamna anului 1943, s-a putut realiza parțial cu 12 ani mai tîrziu, prin trecerea țăranului Oprea Miclăuș în seria mucenicilor, și cinstirea lui, împreună cu călugării Visarion și Sofronie, în ziua de 21 octombrie, ca mucenic al Bisericii ortodoxe ardeleni.

A. G.

† Preoteasa V. Moldovan

După 5 ani de suferință, la vîrstă de 66 ani, Duminecă 3 noiembrie 1957, a adormit în Domnul preoteasa Viorica, soția preotului Moldovan Teodor din parohia Rastolnița, protopopiatul Toplița.

Cu prilejul prohodirii, care s-a săvîrșit de către un mare sobor de preoți, părintele protopop Grigorie Chichernea arată frumoasele calități de soție și colaboratoare ale răposatei, iar părintele Crăciun Ioan din Bistra-Mureș scoate în lumină firea meditativă a defunctei.

Cuvînt de mîngăiere părintelui Moldovan Teodor, rămas văduv, aduce preotul reformat Boak Emeric.

Adormita în Domnul a fost legată de sf. Biserică, ajutînd pe soțul ei în împodobirea casei Domnului. Încă în 1914, cînd s-a sfințit biserica, a donat o perdea pentru ușile împărătești, cusută cu modele de mîna ei. La fel a lucrat doi prapori în fir galben, pe care i-a dăruit parohiei.

Dumnezeu să-i răsplătească după rîvna ei pentru Biserica Sa!

C